

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN REBEKKA PAGE.

LIEVE BECKY!

Omdat me Mistriss wat vroeg na bed is gegaan, neem ik de gelegenheid waar om je te schrijven hoe het ons verder gaat. We benne nou te *Bon*, een ouwe stad, die er vrolijk uitziet, maar ijsselijk druizig is deur de kolleesjes en de geleerde studenten, die, zoo as ik het te *Oxford* ook al ondervonden heb, altijd meer leven en rumoer maken as de onkundige en ongeleerde jonge lui. Maar kijk dat is tog waar, as de Duitsers geen leven maken, dan zingen ze mooi, en dat is weër een beetje vergoeding. Het is de heele avond deur op de straat net as een Foxhal. En wat zien ze der grappig uit! Het lijkt wel dat ze allemaal heurlui best doen, om er zoo komiek uit te zien as het maar kan. Sommige hebben vierkante baarden, andere baarden net as punthoeden; sommige hebben twee knevels en sommige willen er drie hebben en steken er daarom nog eentje an haar kin vast. Weet je wat, BECKY! ik geloof dat as ze met de fikantie tuis kommen, een vader vrij wat werk zel hebben om zen eigen zeun te kennen.

Maar het is in *Duisland* net zoo met de beesten ge-

legen as met de studenten; ik meen met de honden. Eens op een dag, zie, daar waren al de honden groot of klein, dik of dun, die maar haar aan hun vel hadden, op eens, net as op kommando van de Lord Major, in leeuwjes veranderd!

Van de middag benne we een plezierpartijtje gaan rijden na een plaats, die de *Kruisberg* hiet. Nadat men zeven kruisen is voorbijgegaan komt men aan een regt heilige kerk op de top van een berg, daar je dezelfde trappen in vind, die na de regterstoel van Ponsius Pilatus gingen, met de droppels bloed van Onze Lieven Heer. Het is daarom het toppunt van goddeloosheid er op te loopen, behalve op je knieën. En och, BECKY! wat denkje wel? — Voor geen miljoenen ponden wou ik dat het me gebeurd was, maar Mistriss was zoo in gedachte, dat zij op de trap stond zonder het te weten, waarop de koster zoo'n schrikkelijke keel opzette, dat zij er van schrikte en de trappen nog verder halfweg na beneden afliep. Zij kwam er toch weer tegen op, maar kijk, as het mijn overgekomen was, geloof ik dat me beenen me in me gezigt zouwen vliegen. Ik heb naderhand nog een geval gehoord, daar me bloed koud van werd. Eens op een dag ging een Engelsche Lady boven op den trap staan, om te toonen dat zij waltachte om het Katlieksche geloof. Maar er kwam een erg oordeel over haar. Voor dat zij weder te *Bon* kwam, begon haar voet haar zeer te doen en zwol op zoo dik as een olifant, vooral haar hielen, die het meest gezondigd hadden, wierden zoo zwart as koolen en begonnen te verrotten. Al de dokters van de stad konnen er niets an doen, en zij had voor hier en hier namaals in eeu-

wige pijn moeten sterven, as iemand haar niet geraden had om op haar knieën de trap op te loopen. Zij dee het en kijk! toe ze boven gekomen was, waren haar voeten zoo frisch en gezond as te voren! Het is klaar dat zij direkt Katlieks is geworden, en in de dankbaarheid van haar hart het ze een paar kleine voetjes van ivoor met gouwe nagels an de toonen an de kerk present gegeven. Kijk reis, dat noem ik toch een mirakel, hoewel sommige lui er an twijfelen. Maar zoo as iemand, die gij niet kent, zeit; Wat is het geloof? Om te geloven alles wat naturelijk en waarschijnlijk en eenvoudig is, dat is heelemaal geen geloof: Maar as je gelooft dingen die ongeloofbaar en onbegrijpelijk benne, en vlak strijdig tegen de natuur, ja, dat is het echte hechte en regte geloof; — en dat geloof ik zelve ook.

En nou, BECKY! over iets dat onmogelijk verder moet gaan, maar een heilig geheim tussen ons blijven: hoore reisjes, meid! sedert dat ik de Domme kerk van *Keulen*, zoo as ze die dan goedvinden te noemen, gezien heb, ben ik met mijn eigen geloof bitter in de war geraakt. Het leek mij al direkt, as of ik lust had om Roomsch te worden. Behalve de stem in me binnenste, ben ik er ook erg toe angezet, deur de partij die je niet kent, om een proseliet te worden (zoo noemen ze dat) om al me vorige dwalingen af te zweren en om mij in de schoot van de Roomsche kerk te be-geven. Ik moet zeggen, dat het een regt mooie godsdienst is, met zulke fraaije kerken en altaren en ceremoniën, en met zulke mooie muziek, en met zoo veel wonderen en relikwiën, dat as men de eenvoudige ker-

ken van Engeland, vooral op het platte land beziet, die er geen hand water bij hebben: dat moet gezeid worden. Het is waar, zij gelooven in de transmigratie, maar misschien dat ik zelve daar metterdaad ook an gelooven zel. Het is mij een heele beproeving, en as ik wist dat ik er beter van zou worden, dan bekeerde ik mij direkt. Maar de hemel weet het, misschien is het het werk van de satan, die er op loert dat ik me kategissemus zel verwerpen met de domené, daar ik zoo lange jaren onder gezeten heb. Och BECKY! het is schrikkelijk hard je zelf te overtuigen dat je mis hebt gehad! Je kunt wel begrijpen met zoo veel zwarigheden tusschen twee stoelen in de asch te zitten, wat ik niet al te lijden heb. Het ergste is nog dat mijn stille bevindingen niet voor Mistriss verborgen kennen blijven, die me al reis ernstig ondervraagd het, en as die eens dagt dat het mij te doen is om van religie te veranderen, dan zou het ook gaauw wezen: »MARTHA! pak je biezen'' en dat zou me in zoo'n vreemd land slecht te pas komen: zoo dat ik beter doen zou, in alle geval te wachten om van geloof te veranderen, tot dat we weer in *Kent* zellen wezen. Behalve dat, BECKY! mogelijk dat gij er ook niet ver van af bent om je geloof op te geven, en dan kennen we alle bei te gelijk de Paus in zen armen vallen. Tot nog toe is niemand er op verdagt behalve Menheer FRANK, die me eens getrapeerd het, terwijl ik bezig was met voor de spiegel kruisjes te leeren maken. De hemel weet wat hij zeggen wou, maar hij zet: »Zoo, zoo, MARTHA! zit jij nou ook al in de kluiven van de Proppeganda?''

Behalve de heilige trappen is er nog een mirakel in

het verwulf van de Kruisbergskerk, te weten wel meer as twintig doode munnikken, sommige zoo oud as voor honderd eeuwen, maar volmaakt fris en gezond. Ze zeggen dat de heiligheid van de plaats ze zoo lang bewaard het, en dat zel ook wel waar wezen. Maar o BECKY! het is een akelige plaats, en ik zel, dunkt me, wel een maand lang van geesten en doode munnikken droomen. Naderhand hielden we op te *Poppelsdorp*, waar een Engelsch kabinet is vol aardigheden van de natuur, zoo als bij voorbeeld steenen uit de mijnen, boomen en takken van kool gegroeid, en vooral een stuk of wat steenen kikkers, die ze mij zeien dat zoo lang met steenen gesmeten zijn, totdat zij van steen wierden.

Na dat kabinet gingen we na huis, en hadden een mooijen schrik, ja we waren zelfs in een groot gevaar, zoo as je zelt hooren. Het was al vrij donker, toe er een man, die er heel niet fatsoenlijk uitzag, van achter een boom kwam springen en achter ons rijtuig aanloopen. Hij was net gekleed as een struikrover, zoo as je dit wel reis te *Drury Lane* of in de *Common Garden* hebt zien vertonen. Ook hoorde ik Menheer FRANK direkt zeggen, dat hij een van de bende van de rovers van SCHILLER was. Het was plaazierig voor ons vrouwen, zoo iets te moeten hooren! Evenwel omdat Mistriss niet gilde, gilde ik ook maar niet, maar ik kan je toch verassureren BECKY! dat ik de heele weg over zat te trillen as een populier, totdat we behouwen te *Bon* kwammen.

Ons volk is zoo als gewoonlijk. De ouwe Heer praat al van op te stappen, maar hij doet het niet — nou, wat zel ik zeggen, een mensch hangt aan het leven net as een podding aan de schotel, as je der boter op gedaan

hebt. Mistriss begint iets minder van haar overledenen man te weten, as voor deuze, en wat Menheer FRANK aangaat, die is gezond en wel, en een schilder in zen hart. U ook gezondheid wenschende en an al, wie na mij vraagt, blijf ik, lieve BECKY! je liefhebbende vriendin tot der dood

MARTHA PENNY.

P.S. De schoone sekte het in *Duisland* een hart lot.

Ik heb vergeten te zeggen, dat we op ons togtje een menigte vrouwluf hebben gezien, die in de velden en wegen kerelswerk moesten doen. Maar

dat is nog het ergste niet; ze maken er beesten

van. Wat zou je wel zeggen, BECKY! van een'

loggen lompen vent, die in zijn boot op de *Rijn*

op zen gemak zen pijp leit te rooken, terwijl

zijn vrouw hem aan een touw voorttrekt, net

as bij ons de trekpaarden aan de boorden van

de *Teems*?